

A HIBRID HADMŰVELETEK TITKOSSZOLGÁLATI HÁTTERE

F Ö L D I L Á S Z L Ó

Ahhoz, hogy a hibrid hadviselés keltette turbulenciát még eséllyel pacifikálni lehessen, az első lépés szembenézni a tényekkel. A helyzetértékelés legfontosabb feltétele a tisztánlátás, a fogalmak kuszaságának megszüntetése, a jelentés kibogozása. Ki és mit akar, amikor hadműveletre adja a fejét? A hadászatban az nyer, aki előbb ismeri fel az ellenség módszerét, és megfelelő választ ad rá. A negyedik generációs vagy hibrid hadviselés, újabb értelmezésben: az ötödik hadoszlop támadása olyan fedett műveletként végrehajtott láthatatlan háború, amely észrevétlenül emészti fel a béke életterét napjainkban.

HÁBORÚNEMZEDÉKEK

Katonai értelemben a modern hadviselés első generációja a 17–18. században volt jellemző. A vonalban, oszlopban és négyszögben harcoló gyalogság kora ez, amikor az ütközetek elfogadott forgatókönyv szerint zajlottak. Nem az ellenség megsemmisítése, hanem egyértelmű előny kivívása volt a cél, és a győzelmet is ez jelentette. A háborúval járó veszteségek ellenére jelen volt az ember értékének megbecsülése és a lovagiasság tradíciója.

A második generációs hadviselés a 19. század végén, a modern technika vívmányainak kísérleti terepasztalán, az ismétlőpuska, a tüzérségi gránát, a vasút és a géptávíró, valamint a harci gázok megjelenésével vette kezdetét. A csapatmozgás és tüzérségi tűz tömeges alkalmazása jellemezte, miközben a harceljárások továbbra is lineárisak maradtak. A cél az ellenség haderejének, anyagi hátterének meggyengítése, a hátszág potenciáljának megtörése volt. Csúcspontját a rendkívüli harctéri veszteséggel járó I. világháború csatáiban fedezhetjük fel.

A harmadik generációs modell új fordulatot hozott, hisz megjelentek a non-lineáris harceljárások. Az ellenség megsemmisítése mellett főként lélektani egyensúlyának megzavarása, azaz a harcképesség felszámolása került előtérbe. A hátszág is érvényes katonai célponttá vált, mivel akkorra már a katonai konfliktus totális háborúvá eszkalálódott. A harmadik generációs hadviselés a vietnami és az úgynevezett hatnapos közel-keleti háborúval (1967) érte el csúcspontját. A második és harmadik generáció közötti átmeneti időszak és átfedés meglepő módon még ma sem ért véget, hisz léteznek olyan fegyveres erők, amelyek ragaszkodnak a második generációs hadviselés doktrínáihoz és eljárásaihoz.

A 20. század '60-as éveinek végén kezd kialakulni a hadviselés negyedik generációja, amely egy azóta is tartó háborús evolúciós folyamat eredménye.

Elavult védelem –
A Maginot-vonalhoz tartozó
bunker Korzika déli részén
(*Wikimedia Commons*)

Alapvetéseit láthattuk Afganisztánban, a Gázai övezetben, Irakban, Szíriában stb. A negyedik generáció megjelenésével az állam fokozatosan elveszítette hadviselési monopóliumát. A harc domináns – látható – formája sajátos módon a felkelés lett, amelynek háttérében idegen hatalmak jelentek meg támogatóként, irányítóként. Példa erre az „arab tavasz” Észak-Afrikában és a Közel-Keleten káoszba torkolló hulláma, amely ráadásul egyszerre több országra kiterjesztett akció volt. A felkelők új szervezési modellt alkalmaztak: a decentralizált, látszólag önszerveződő hálózatok szövevényét, amelyeket szinte lehetetlen megsemmisíteni. De a legfontosabb változás, hogy nemcsak a frontvonalak, hanem a béke és háború közötti határ is annyira elmosódott, hogy felismerhetetlenné vált a két állapot közötti különbség. A harc végképp nonlinearissá vált, hiszen nem érzékeljük a hadszínteret, és ebből következően a hátországot sem. A küzdelemben nincs számottevő különbség civil és katona között. A radikális iszlám követői például egyenesen tagadják is a különbségtétel létjogosultságát. Az iszlám tanítása szerint mindenki Allah katonája a szó legszorosabb értelmében. A harcot finanszírozók vagy a katonáknak szállást, ételt nyújtó asszonyok ugyanúgy a küzdelem részesei. És ha már itt tartunk: a kultúrák is harcban állnak, hiszen a keresztény világ ismét védekezésre kényszerül a legeltökéltebb ellenféllel, az iszlámmal szemben.

A műveletek egy időben folynak a katonai mellett a gazdasági, a politikai és a társadalmi dimenziókban, sőt térben is párhuzamosak egymással, mégpedig lokális és globális szinteken egyaránt. Az öt kontinensen szétszórt, kis létszámú alakulatok küzdenek, amelyek jellemzői a mozgékonyság, a rögtönzés és a rajtaütés képessége. A szaknyelvben „sivatagi nomád eljárásnak” nevezett akciók túlterhelik a védelem vezetési és irányítási rendszerét. Jó példa volt erre az Iszlám Állam harcászati taktikája; főleg, hogy az ellenük folytatott offenzíva aránylag kis létszámuk ellenére, a légi támadásokkal támogatva is hosszú háborút jelentett a NATO-csapatoknak. Sőt a katonai cselekményeken túl megjelennek

olyan eljárások és eszközök, amelyeket eddig nem tekintettünk a hadviselés módszerének. Ilyen a törvényes alapokon álló politikai tevékenységek sora, például tömeglázító demagógia, utcai politizálás, zavargások támogatása. Bekapcsolódik a „mindennapi terrorizmus”, azaz a köztörvényes bűnözés, amely nemcsak magával hozza az erőszakot, hanem a hétköznapiok részévé teszi azt.

a műveletek egy időben folynak és párhuzamosak egymással

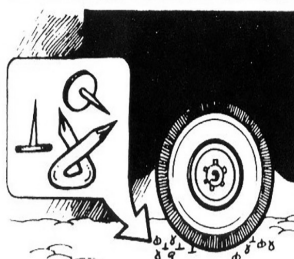
Az európai polgárjog nyújtotta védelem (főként az „ártatlanság védelme”), párosítva az ellenség gátlástalan magatartásával, a törvények felrúgásával, garantálják az egyre inkább kezelhetetlen káoszt. Kijózanító és egyben precedenst teremtő eset volt erre a 2015. december 31-én Kölnben és más városokban szervezett szexuális bűncselekmények sora. Azóta sajnálatosan rendszeressé vált a békés és sok esetben védtelen járókelők molesztálása, az utcai bandaháborúk, a rendőrséggel szembeni ellenállás, amely teljesen új jelenség Nyugat-Európa utcáin.

Mindezek a negyedik generációs hadviselés módszereinek hibrid alkalmazása során megjelennek, és gyakorlattá válnak a genfi egyezmények szerint törvényellenesnek minősülő harceljárások, magatartásformák is. A foglyok megcsonkítása, kivégzése éppúgy idetartozik, mint a szabotőrök zavartalan működése. A legdöbbenetesebb példa, amikor a hatóságok – a látszólagos béke törvényei miatt – nem megfelelően járnak el az illegális migrációt szervező és irányító embercsempészekkel szemben, miközben azok háborús szabotőrökre jellemző bűncselekményeket követnek el. Tudvalévő, a kémek és szabotőrök háborúban nem számíthatnak a hadifoglyokat megillető jogvédelemre: eljárás nélkül azonnal „kivonhatók”.

Jó néhány nyugati ország politikai vezetése a nyilvánvaló törvénysértésekre nem válaszol kemény fellépéssel. Nem veszik észre, hogy rosszul megválasztott stratégiájukkal saját védelmi képességüket gyengítik. Egyfelől az ellenség, a bűnözők – ideértve a terrorsejteket is – vérszemet kapnak, és együttműködve

Oldalak a CIA által a nicaraguai kontrák számára kiadott kézikönyvből

PUT NAILS ON ROADS AND HIGHWAYS

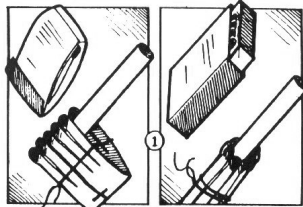
PUT NAILS NEXT TO THE TIRES OF PARKED VEHICLES

PUT DIRT INTO GASOLINE TANKS

PUT WATER IN GASOLINE TANKS

1. PLACE AN UNLIGHTED CIGARETTE BETWEEN TWO ROWS OF MATCHES. UNITE THEM TOGETHER BY TYING THEM FIRMLY WITH A STRING.
2. WRAP THE MATCHES IN DRY PAPER OR ANY OTHER INFLAMMABLE SUBSTANCE. PLACE THE DEVICE

1. COLOCAR UN CIGARRILLO NO ENCENDIDO ENTRE AMBAS HILERAS DE FÓSFOROS. UNIRLOS FIRMEMENTE ATÁNDOLOS CON UNA CUERDA.
2. ENVOLVER LOS FÓSFOROS EN PAPEL SECO O CUALQUIER OTRA SUSTANCIA INFLAMMABLE. COLOQUE EL DISPOSITIVO ENTRE CAJAS VACÍAS DE CARTÓN O MADERA.
3. ENCENDER EL CIGARRILLO POR SU EXTREMO LIBRE. LOS FÓSFOROS SE ENCENDERÁN EN 5 O 10 MINUTOS.

BETWEEN EMPTY WOODEN OR CARTON BOXES.

3. LIGHT THE CIGARETTE AT THE FREE END. THE MATCHES WILL LIGHT IN 5 OR 10 MINUTES.

- INCENDIARY BOMB ("MOLOTOV COCKTAIL")
1. FILL A NARROW-NECKED BOTTLE WITH GASOLINE, KEROSENE, OR BURNABLE DIESEL. BETTER STILL, IF SHREDDED SOAP OR SAWDUST ADDED.
  2. INSERT A RAG IN THE BOTTLE UNTIL ONE END TOUCHES THE LIQUID AND THE OTHER EXTENDS NO MORE THAN 20cm FROM THE RIM OF THE BOTTLE. SEAL THE BOTTLE TIGHTLY WITH A STRING OR TAPE.

BOMBA INCENDIARIA ("COCTEL MOLOTOF")

1. LLENAR DE GASOLINA, LUZ BRILLANTE (KEROSENE) O COMBUSTIBLE DIESEL UNA BOTELLA DE CUELLO ESTRECHO. MEJOR AUN SI SE LE AÑADE ASERRÍN DE MADERA O JABÓN RAYADO.

2. INTRODUCIR UN TRAPO EN LA BOTELLA HASTA QUE UN EXTREMO ROCE EL LÍQUIDO Y EL OTRO SE EXTIENDA NO MENOS DE 20 CMS DE LA BOCA DE LA BOTELLA. SELLAR FIRMEMENTE LA BOTELLA CON UNA CINTA O VENDA.

3. PARA ACTIVAR EL DISPOSITIVO: A) SOSTENER LA BOTELLA EN UNA MANO EXTENDIENDO BIEN EL BRAZO. B) ENCENDER CON LA OTRA MANO EL TRAPO.

- C) LANZAR INMEDIATAMENTE LA BOTELLA ENCENDIDA CONTRA EL OBJETIVO, CON FUERZA SUFICIENTE PARA QUE SE ROMPA AL HACER IMPACTO.

3. TO ACTIVATE THE DEVICE: A) HOLD THE BOTTLE IN ONE HAND WITH YOUR ARM EXTENDED. B) LIGHT THE RAG WITH YOUR OTHER HAND. C) IMMEDIATELY THROW THE LIGHTED BOTTLE AT YOUR OBJECTIVE WITH SUFFICIENT FORCE THAT IT BREAKS ON IMPACT.

a társadalom ellenségeivel, közelebb jutnak céljukhoz: a hagyományos társadalmi rend megbontásához. Másrészt ezzel az eljárással saját védelmi szervezeteiket demoralizálják, amikor visszatartják őket a törvények következő alkalmazásától. Ezzel nemcsak jogi, de morális értelemben is felmentenek egyes kisebbségi csoportokat, például bevándorlókat az elkövetett bűncselekmények konzekvenciája alól.

Az előbbiekből is látható, hogy a negyedik generációs hadviselés nem a megelőző három hadviselési forma logikus folytatása vagy fejlődési eredménye. Sokkal inkább a harmadik generáció újraértelmezése – függetlenül a katonai doktrínáktól – tulajdonképpen civil dimenzióban. Nem nemzetek állnak szemben egymással, sőt a szemben álló felek sokszor egyáltalán nem vagy csak későn azonosíthatók. Már azért sem könnyű bemérni az ellenséget, mert a támadó fél legfontosabb taktikai módszere – a megtévesztés segítségével – éppenséggel a láthatatlanság fenntartása, a rejtőzködés.

Ki kell mondani, hogy az állam általános legitimációs válsága generalizálja a negyedik generációs hadviselés létezését és erősödését. Az elsődleges megjelenítésük ugyanakkor látszatra az emberiség érdekeit hivatott szolgálni. A nemzetek fölött átnyúló nemzetközi politikai szervezetek befolyása a nemzetállamok rovására nőtt meg, miközben a felelősségvállalás terén éppen ellentétes az arányváltozás. A sorozatos hibás döntéseikért sem az adott szervezet, sem annak tisztségviselői nem vállalnak felelősséget, de a romeltakarítást a nemzetállamoktól várják. Ilyen szervezetek az ENSZ, az EU, a NATO, az Iszlám Konferencia Szervezete, a Világbank stb. Mindennél aktuálisabb példa a jelenségre, amikor az EU elhibázott migrációs politikájának felelősségét és következményeit a tagországokra hárítja (Görögország nem megfelelően védekezik, Magyarország nem fogadja el a kvótát – halljuk Brüsszelből).

De megjelennek olyan globális szervezetek is, amelyek semmilyen módon nem kötődnek nemzeti keretekhez, mint például a médiabirodalmak, a multinacionális cégek, az extrém mozgalmak, vagy illegális rendszerek (embercsempész- és kábítószer-hálózatok, nemzetközi terrorszervezetek). Külön kategóriát alkotnak – több százezer számban – a nemkormányzati szervezetek, azaz NGO-k, amelyek nevükből adódóan kormányoktól függetlenek, és szembeszállva a fennálló renddel, készek kormányok megdöntésében részt venni külső, mégpedig politikai vagy még inkább gazdasági érdekcsoport felkérésére.

Ajánlott irodalom

A terrorizmus anatómiája – Tanulmányok. szerk. Tóth Péter, Zrínyi, Bp. 2006.

Giorgio Agamben: *Stasis: Civil War as Political Paradigm.* transl. Nicholas Heron, Stanford UP, Stanford, 2015.

John Arquilla: *Insurgents, Raiders and Bandits: How Masters of Irregular Warfare have Shaped Our World.* Ivan R. Dee Publ. Chicago, 2011.

Ian F. W. Beckett: *Modern Insurgencies and Counter-Insurgencies: Guerrillas and their Opponents since 1750.* Routledge, London, 2001.

Békés Márton: *Gerillaháború – A fegyveres felkelés elmélete és gyakorlata.* Közép- és Kelet-európai Történelem és Társadalom Kutatásért Közalapítvány, Bp. 2017.

Max Boot: *Invisible Armies: An Epic History of Guerrilla Warfare from Ancient Times to the Present.* Liveright, New York, 2013.

G. Chekinov–S. A. Bogdanov: *The Nature and Content of a New-Generation War.* *Military Thought*, 2013/4.

Forgács Balázs: *Gerillák, partizánok, felkelők. Az irreguláris hadviselés elméletének története – Korunk kihívásai.* Zrínyi, Bp. 2020.

Jean-Pierre Derrien: *Polgárháborúk.* ford. Blazsek Dóra–Csizmadia Sándor, Jelenkor, Pécs, 2004.

Frank G. Hoffman: *Conflict in the 21st Century: The Rise of Hybrid Wars.* Potomac Institute for Policy Research, Arlington, 2007.

David Kilcullen: *Out of the Mountains: The Coming Age of the Urban Guerrilla.* Oxford UP, Oxford, 2013.

Kis-Benedek József: *Dzsihadizmus, radikalizmus, terrorizmus.* Zrínyi, Bp. 2016.

Kiss Álmós Péter: *A hibrid hadviselés természetrajza. Honvédségi Szemle*, 2019/4.

Kiss Álmós Péter: *Háború a nép között – Esettanulmányok a negyedik generációs hadviselés történetéből.* Zrínyi, Bp. 2016.

Walter Laqueur: *Guerrilla: A Historical and Critical Study* [1976] (7. ed.) Transaction Publ. New Brunswick, 2009.

Walter Laqueur: *History of Terrorism.* Transaction Publ. New York, 2001.

William S. Lind: *Understanding Fourth Generation War.* *Military Review*, 2004/szeptember–október

William S. Lind et al.: *The Changing Face of War: Into the Fourth Generation.* *Marine Corps Gazette*, 1989/október

Marie-Helen Maras: *A terrorizmus elmélete és gyakorlata.* ford. Varga Tibor, Tudásközpont Tankönyvműhely–Antall József Tudásközpont, Bp. 2016.

Herfried Münkler: *The New Wars.* Polity Press, Cambridge, 2005.

Porkoláb Imre: *A hadviseléssel kapcsolatos elméletek és elvek változása napjaink konfliktusainak tükrében. Honvédségi Szemle*, 2014/6.

Porkoláb Imre: *Hibrid hadviselés: új hadviselési forma, vagy régi ismerős? Hadtudomány*, 2015/3–4.

Rolf Schroers: *Der Partizan – Ein Beitrag zur politischen Anthropologie.* Kiepenhauer & Witsch, Köln, 1961.

Paul Virilio: *Popular Defense & Ecological Struggles* [1978] transl. Mark Polizzoti, Wormwood Press, Seattle, 2011.

ÖRÖK STRATÉGIA – VÁLTOZÓ TAKTIKA

Korunk legnagyobb és ma még kontrollálhatatlan kihívása – amely támogatja a „felkelőket”, a negyedik generációs hadviselés vagy ötödik hadoszlop katonáit – az információtovábbítás és a közlekedés szédítő fejlődése. Elsősorban az internet, amely normál helyzetben az életünk segítője, de rossz kezekben a nyugalom és megszokott világunk sírásója lesz. A társadalmak ellenségei ezt az eszközt hatékonyabban képesek támadásra használni, mint ahogy a hatóságok, illetve az egyének védekezni tudnának velük szemben. Mert a probléma éppen az, hogy a hibrid hadviselés nehezen érzékelhető, folytonosan fejlődő módszerei és nonlineáris mozgása miatt. Olyan „harcosok” is támogatják a hadjáratot, akiket megvezettek (nyíltan fogalmazva: hasznos hülyék), jól hangzó szlogenekkel fedve el előlük, hogy egy adott NGO – ahová beszervezték az illetőt – gátlástalan kettős stratégiát szolgál.

A hibrid vagy negyedik generációs hadművelet definícióját tudományos és hipotetikus teóriák sokasága próbálta egyértelműsíteni, ahogy napjainkban az egyre aktívabb ötödik hadoszlop aktivistáinak hátterét is. A megállapítások többsége helytálló, és rávilágít a tétel tartalmi és formai jegyeire. Ugyanakkor a háború, mint az emberiség 21. századba is magával hurcolt képződménye, minden esetben egyszerű filozófiát képvisel: győzd le az ellenségedet, és tedd ezt a leghatékonyabb eszközzel. A gyakran idézett, 2500 éve élet Szun-cétől kezdve II. Péter cárig és II. Frigyesztől egészen Tuhacsevszkijig a harcászati stratégiák csupán taktikájukban különböztek. De céljukban mind-mind azonos alapértéket követve haladtak, vagyis a győzelem elérését tűzték zászlóikra. Ezzel szemben a negyedik generációs módszer-tan megjelenítési formáját tekintve külön úton halad.

ma a „befolyásolás”
» az elsődleges

„De szép is volt a hidegháború...” mondja „M”, a brit hírszerzés (MI-6) vezetője a *Casino Royale* című James Bond-filmben. A nosztalgiát sem nélkülöző mondat az átlátható

világ utáni vágyakozást fejezi ki. A *titkos rendszerek háborúja* permanens, és sohasem jut nyugvópontra. Az operatív munka lényege a folytatólagos érdekvényesítés képessége és szükségszerűsége. A látható dimenzióban a politikai akarat és cél egyértelműen érzékelhető. A felszín alatt viszont a titkosszolgálatok eszközzelrendszerevel történő feladatvégzés kívánalma húzódik meg. A szolgálatok világában nincs ellenség, ahogy a barát fogalmát is másként kell definiálni. Egy adott politikai érdeket követve hoznak létre alkalmi szövetséget, miközben mindenki ellenérdekelte a másik szolgálattal szemben. E sajátosság a politika lenyomata, mert a nagypolitika színpadán bármikor változhatnak a körülmények és érdekek. Az operatív szervezeteknek készen kell állniuk a legváratlanabb időben bekövetkező változás azonnali leereagálására.

A 21. században, a hibrid háború árnyékában éppen a korábban kiszámítható élethelyzet változott. Nemcsak az nem látható, ki az ellenérdeklő fél, hanem az operatív módszerek és eszközök – melyeket törvény szerint csak speciális szervek használhatnának – akár civilek kezében is megjelentek. Élnek, ebből következően visszaélnek az operatív eszközökkel, legtöbbször a globalizmus sugallta abszolút szabadság nevében. Az információt szolgáltató és magánkézben lévő multinacionális cégekhez hasonlóan túlnőnek a törvényi határokon, és főszerepet játszanak a politikai küzdőtéren. Teszik ezt az illetéktelenek számára meg nem engedett eszközök és módszerek gátlástalan alkalmazásával.

Eközben a titkosszolgálatok, az országok alkotmányos rendjéért felelős szervezetek identitásavart mutatnak. Leginkább azért, mert a kialakult és eszkalálódott helyzetért többszörös felelősség terheli őket, például azért, mert nem vonják ki (elég hatékonyan) a forgalomból a törvénytelenül működő rendszereket. A legfontosabb változás ugyanakkor az, amely alapvetően alakítja működési rendjüket, hogy még korábban kizárólag eszközök voltak a mindenkori politikai vezetés kezében, mára saját döntéseket felvállalni köteles intézmények lettek. Amikor eltűnnek az egyértelmű irányok és képletek, reflexszerű döntéseket kell hozniuk. Időnként tehát olyanok, mint a gazdájukat veszített *ronin* harcosok, akiknek élete bizonytalanná válik, ha uruk halála miatt eltűnik életükből a feladatmeghatározás. Mára átalakult a szolgálatok tartalmi munkája is:

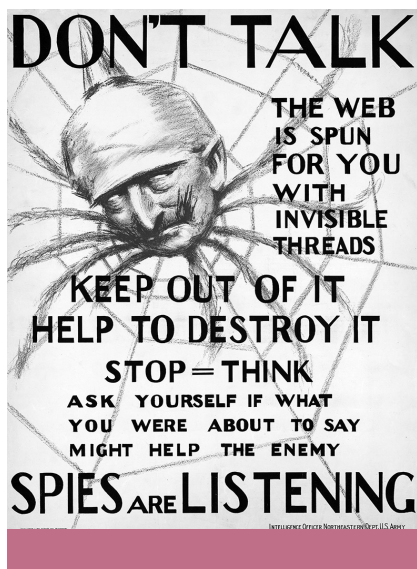

az információ megszerzése – mint alaptevékenység – másodlagossá vált az információ felhasználáshoz képest. Vagyis a mai nagypolitikai ütésváltásban a „befolyásolás” az elsődleges. Ez természetesen összefügg a hibrid hadműveletek állandósult jelenlétével, melyek nem kormányok, hanem érdekkörök között zajlanak országokon átnyúló hadszíntéren. Az állami szervek, így a titkosszolgálatok részvétele ebben a folyamatban leggyakrabban háttérszerep. Pozíciójuk manipulálásra alkalmas, de sok esetben kimerül a túlzások moderálásában vagy még gyakrabban a kármentésben. Azzal kell szembenézniük, hogy módszereiket a politikai szereplők és a köztörvényes bűnözők nemcsak megtanulták és átvették, hanem elképesztő anyagi források fölött rendelkezve félelmetes hatékonysággal művelik.

A megváltozott trend és a kihívás „újraprogramozást” követel. Érzékelhető, hogy a modern és szédítő tempóban fejlődő információs technológia és a hozzárendelt közösségi hálók képesek hozzáférni korábban csak ügynöki módon megszerezhető információkhoz. Ezzel párhuzamosan csökkent a politika tömegekre ható befolyásolási képessége, hisz a célzott üzeneteket bárki meg tudja kontrázni a közösségi platformokon keresztül, az emberek figyelmét pedig képes elterelni, illetve a politikai akarattal szembefordítani. A *formálisan* magánkézben lévő hálózatok gyakorlatilag közösségvezérlő struktúrákká növekedtek. A titkosszolgálatoktól elvárt önálló döntési kompetencia pontosan azt jelenti, hogy meg kell próbálniuk a lehetetlent, hiszen az ő felelősségük, hogy a társadalom részéről elvárt rend még ilyen körülmények között is fenn tudjon maradni.

Ide tartozik, hogy úgy tűnik, Magyarország más országokkal együtt olyan listára került, amelyen szereplő államokat gazdasági erőterek, „civil kémek” segítségével, szüntelenül támadnak. Nincs látható támadóserég, ahogy hosszú ideig a közvélemény sem érzékelt mindebből semmit. A módszer mára nagyon kifinomult; olyan, mint a legális *business intelligence* kurzusokon oktató modell vagy a Hollywood-reneszánsz termékei. A filmipar ontja magából a – sok esetben szakmai szempontból is elismerésre méltóan igényes – kémsztorikat, amelyek rendre a mozik bevételi toplistáinak előkelő helyein landolnak. Főhősiek ikonok, vagy jó eséllyel azzá válnak. A rajongók megingathatatlan bizonyossággal vallják: „Nincs élet James Bond után!” Pedig a filmvásznon megkezdett történet a stáblistával nem ér véget – a valóság napi szinten produkálja az újabb és újabb epizódokat. Arról van szó, hogy sokkal több a „civil hírszerző”, mint gondolnánk. A kérdés csak az: ki rendezi őket, kitől s milyen formában kapják a gázsijukat, a produkció mekkora – hazaárulást elkövető – statisztériával dolgozik, ki választotta ki a helyszínt, s pontosan mi a forgatás célja?

A titkosszolgálati módszerek és struktúrák szinte törvényszerűen és észrevétlenül hálózta be hatalom- és profitorientált, információéhes mindennapjainkat. A nagyvállalatok versenyképességének egyik záloga mára a professzionális üzleti hírszerzés lett. Nemcsak formailag, de technikailag is jóval közelebb állnak egymáshoz a nemzetbiztonsági és civil struktúrák, az operatív felderítés (*military intelligence*) és az üzleti hírszerzés (*business intelligence*) formái, mint sejtenénk. A jelenséget (le)fokozhatnánk egészen az újság gazdasági rovatát böngészőig, hisz abban egy másik természetes vagy jogi személy innovációs termékéről talál és tesz magáévá információkat az olvasó stb. Ezek az üzleti hírek nem titkosak ugyan, de az adatok elemzése, továbbgondolása, más forrásból szerzett információkkal való összevetése, következtetések levonása már új érték teremtéséhez vezet. Életünk

Titkos szolgálatok – I. világháborús amerikai és II. világháborús német, valamint magyar propagandaplakátok a hírszerzés, lehallgatás és diverzió ellen (Library of Congress, Landesarchiv Baden-Württemberg, Fortepan / Lisság Tivadar)

» a békés mindennapok tele vannak biztonsági kihívásokkal

mindennapjai tele vannak hasonló kihívásokkal. Egyfelől tőlünk „lopnak” tudást, ötletet, mert meggondolatlanul kifecsegünk valamit. Másrészt mi is – nyitott füllel járva-keelve – képesek vagyunk hozzáférni idegenek szellemi termékéhez. A felkészített civil/profik kitűnő adottságaik révén képesek úgy beszéltetni a kiszemelt forrást, hogy az még csak gyanút sem fog; anélkül férkőznek az őket érdeklő részletekhez, hogy semmiféle kényszert nem alkalmaznak a titkgazdával szemben. Persze páncélszekrényeket feltörni még mindig kalandos dolog, de egyre kevésbé indokolt. Inkább kérdeznek, bár a „humánus vallatás” csak a végjátzmában jelenik meg.

Összefoglalva, a menetrend egyszerű és logikus: minden esetben valamilyen megbízás teljesül. Egy háttérerő kíváncsi valakire vagy valamire, ezért megbízást ad a már kiépített hálózatban lévő, a problémához legközelebb álló tagjának a feladat végrehajtására. Rengeteg lehetőség létezik egy adott vállalat, személy vagy akár egy állam titkainak kifürkészésére, sőt – a megszerzett információk segítségével – a lejáratásukra. Jól látható tehát, hogy még a normál életterben is van jelentősége a „támadólagos védelemnek”. A legtöbb országban a békés mindennapok tele vannak biztonsági kihívásokkal.

Különösen megnő a kockázat, ha egy szuverén nemzetállam rendjét komoly és látható támadás éri. Az információ beszerzésén jóval túlmutató veszély a nyomásgyakorlás, a frissen megszerzett adatok spekulatív felhasználása. Eközben nincs csatokosra izzadt, látható támadóserég, amiből következően a társadalom tagjai nem érzékelik bizonyos NGO-k, aktivisták ötödik hadoszloppá szerveződött romboló munkáját. A módszer jól tervezett, kifinomult és hatalmas anyagi forrással kistafírozott. Olyan, mint a *business intelligence* kurzusokon oktatott modell: látszatra törvényes, célját tekintve mégis a másik elpusztítására szövetkezett, miközben idegenkezűségnek, nyomásgyakorlásnak vagy egy szuverén ország életébe történő beavatkozásnak nincs látható nyoma.

Ami mégis gyanúra ad okot, ha megjelenik a problémák tematizálása, folyamatos kommunikálása, látszólag spontán szerveződések életben tartása. Végso soron a demokrácia kicselezése zajlik, a jogrend alapértékeinek ügyes átcsoportosítása segítségével. Formálisan nem követnek el semmi törvénytelen – erről a háttérben jól megfizetett jogászok hada gondoskodik is. Legfeljebb a célkeresztbe került ember, vállalat, esetleg egy ország válik védtelenné, ha nem elég óvatos. Szakmai értelemben szinte kivédhetetlen egy „fedett támadás” akkor, ha a célország egyazon időben látható biztonsági kihívásokkal is küzd. Ilyen, amikor az illegális migráció vagy a pandémia folyamatosan leköti a védelmi erőket, és kevesebb figyelem jut az operatív szintű ellenállás megszervezésére.

Ha egy ország a nyilvános térben megpróbálkozik a saját politikai érdekvényesítéssel, a nagyhatalmi akarattal szemben, azonnal megjelennek a nyomásgyakorlásra felkészített hadoszlop láthatatlan katonái. Előbukkannak a „civil” szervezetek, a jogvédő aktivisták, a kisebbségi érdekvédők, az oknyomozók stb. Sőt, ha kell, akár az Antifa valós ütközetre kész, fizetett zsoldos serege is jön. Mi ezzel a gond? Nem az, hogy a látszat (pontosabban a fedés) ellenére nagyon is politikai célokat, egyenesen napi politikai érdeket képviselnek, hanem az, hogy a célkeresztbe került ország minden lakója egy idő után áldozatául esik a hibrid hadműveletnek.

KONKLÚZIÓ

A hibrid háború totális és folytatólagosan van jelen századunkban. Szinte nincs olyan ország, ahol ne lenne valamilyen megnyilvánulása. Megjelenése érthető, mivel a hibrid háborút vívók célja a globális világ megteremtése. A hátérből irányító gazdasági erőter már nem paravánként használt politikusokon keresztül kívánja érdekeit érvényesíteni, hanem direkt módon mutatja meg önmagát. Ahhoz, hogy meg tudja valósítani elképzeléseit, első lépésben le kell rombolnia

az emberiség alapértékeit: támadnia kell identitása bázisát, a vallást, a családot, s megpróbálja felszámolni az élet normalitásait. Logikája szerint a nemzeti létforma akadályt jelent, miként a család is félreállítandó közösség a szemében. A kívánt jövő: egyformaság, alávetettség és szintetizált gondolkodás.

A hibrid háború katonai megjelenése, mint már utaltunk rá, a negyedik generációs nonlineáris hadrend. Ahol a támadó fél gazdasági erejénél fogva futurisztikus technikai megoldásokra képes. Már ma is látszik az egyensúlytalanság a műholddal irányított drónok támadó ereje és a hagyományos fegyverzettel rendelkező, védekezésre kényszerítettek között. A távolról irányított drónhadereg emberveszteség nélkül hadakozhat, miközben a csapásmérés áldozatai között nincsenek sebesültek, hiszen a precíziós csapásmérés során mindenki elpusztul.

Aki haderejét nem az űrfegyverekre és csúcstechnikák adottságaira építi, már rövid távon legyőzöttnek számít, hiszen az ellenség hódító lépéseit katonai erővel nem tudja megakadályozni, mert a vele szemben álló technika nem is ötödik, hanem immár hatodik generációs!

Polgári életünk mindennapjait a *kiterjesztett hibrid harcmodor* kívánatosnak nem mondható eseményei determinálják. Ebben a térben az úgynevezett ötödik hadoszlop „civil katonái” hajtják végre a globális erőter akaratát. Évtizedek alatt kiépített hálózatok – melyek legvirulensebb formája NGO-k képében jelenik meg – szövik egyre kiterjedtebb és stabilabb hálójukat. Segítő mentoraik nem mások, mint a korábban beszervezett politikai elit tagjai. A meghirdetett, bár tartalmában kezelhetetlen „nyílt társadalom” (*open society*) víziója a doktrinális alap a társadalmak átalakításához, még inkább kiiktatásához. A „nyitott világ” absztrakt formái és szertelen ötletei kezdetben az emberek többségét megmosolyogtatták, miközben vadhajtásaik gyökeret tudtak verni az országok többségében.

A *gender*-ideológia gyakorlata, kilépve a vicclapok oldalairól, megérkezett óvodáink falai közé. Ami húsz-harminc éve mosdatlan tréfa volt, ma a tévéképernyőn szerepel. Életünk minden szegletét támadás alá vették erőszakos és ellentmondást nem tűrő csapataikkal. A legfontosabb muníció számukra, hogy a normalitást támogató többség hallgat, sőt kitér a szükségszerű ütközetek elől. Az emberek elutasítják a tényt, hogy háborúban állunk, veszteségeink pedig napról napra annál is nagyobbak, mint amikor ágyútűz zúdul egy katonai célövezetre.

A kialakult helyzetet vérerek módjára szövi át az operativitás, vagyis a titkosszolgálati eszközök és módszerek hatékonyságot garantáló fegyverzete. A hibrid támadások végrehajtói között időnként feltűnnek az állami szolgálatok, még gyakrabban a *roninná* vált egykori szolgálati tisztek profi csoportjai, legtöbbször azonban kiképzett utcai és fegyveres harcosok szabadjára engedett martalócai indulnak harcra, lerombolni társadalmainkat. Az atomizált, egymást nem ismerő önvédelmi erők szervezetlenek, amatőr megoldásokat használva véreznek el a túlerő – nemzetközi médiával harsánnyá tett – offenzívájában. Esélyük sincs! Akik érzékelik a veszélyt, még erőtlenebb és mozgósításra képtelenebbek, miközben megpróbálnak tenni valamit. Amennyiben a trend így folytatódik, két választása lesz utódainknak: 1) vagy meglegháborúvá eszkalálják a hibrid összecsapást, bízva a pusztulás kijózanító erejében, miközben az ellenség talán ily módon kiiktatható, 2) vagy pedig győz a lopakodó agymosás, és a generációk átnevelése – amely művelet már jócskán megkezdődött – sikeres lesz, ami a globalizmus totális térnyerését jelenti. Sajnálatos, de az idő múlásával egyre kevésbé van harmadik lehetőség. ■

a hibrid háború totális és folytatólagosan jelen van ””